

det, jf. 1998-betænkningens side 68. Udvalget fandt det dog samtidig væsentligt, at der fremover i højere grad sker en konkretisering af grundlaget for politiets anmodning om isolation. Udvalget anbefalede på den baggrund, at politiets anmodninger i muligt omfang fremsættes og begrundes skriftligt, navnlig i forbindelse med anmodninger om fortsat isolation.

Efter udvalgets opfattelse er der fortsat behov for, at grundlaget for en anmodning om isolation konkretiseres mest muligt. Udformning af en skriftlig begrundelse indebærer en nøje stillingtagen fra anklagemyndighedens side til nødvendigheden af isolation i den konkrete sag, ligesom en skriftlig begrundelse vil give et mere hensigtsmæssigt udgangspunkt for forsvarerens og for rettens stillingtagen. Disse forhold taler for at indføre et krav om skriftlig begrundelse.

Udvalget er imidlertid fortsat af den opfattelse, at det forud for det første retsmøde om fængslings-spørgsmålet (grundlovsforhøret) kan være vanskeligt mere præcist at udforme en skriftlig begrundelse.

Udvalget foreslår på den baggrund, at der indsættes en bestemmelse i retsplejeloven, hvorefter politiets anmodning om *fortsat* isolation (men altså ikke om iværksættelse af isolation) skal fremsættes skriftligt over for retten, og at anmodningen skal være begrundet.

Begrundelsen skal angive de konkrete momenter i sagen, hvorpå anklagemyndigheden støtter, at isolationsbetingelserne fortsat er opfyldt. Begrundelsen kan være indeholdt i et brev fra anklagemyndigheden, eventuelt under henvisning til rapportmateriale, eller den kan gives som led i en såkaldt »forlængerrapport« fra politiet.

Der henvises til betænkningens side 124-126.

6.2.2. Rettens begrundelse for isolation

Strafferetsplejeudvalget finder, at rettens afgørelse om isolation fortsat bør træffes ved særskilt kendelse, og at der fortsat bør stilles særlige krav til begrundelsen, når afgørelsen går ud på isolation.

På baggrund af de foreliggende oplysninger om praksis, herunder om lokale forskelle, jf. pkt. 2.3.3. og 2.3.5. ovenfor, finder udvalget samtidig, at der bør ske en præcisering og skærpelse af lovens begrundelseskrav. Sigtet hermed er såvel bedre begrundelser som en begrænsning i anvendelsen af varetægtsfængsling i isolation.

Udvalget foreslår, at begrundelseskravet i den gældende bestemmelse i § 770 d, stk. 1, opdeles i 3 led, hvorefter retten skal anføre (1) den konkrete vanskeliggørelse, der foreligger risiko for i sagen, (2) grundlaget i den konkrete sags oplysninger for at antage, at

en sådan risiko foreligger, og (3) de konkrete omstændigheder, hvorpå det i øvrigt støttes, at betingelserne i §§ 770 a-770 c er opfyldt.

Med den foreslåede bestemmelse fremhæves blandt betingelserne for isolation særligt indikationskravet, idet der med de to første led stilles mere præcist formulerede krav med hensyn til indikationens indhold og indikationens grundlag, mens det tredje led i øvrigt opretholder det gældende begrundelseskrav.

I kravet om anførelse af »den konkrete vanskeliggørelse« ligger, at det udtrykkeligt af kendelsen skal fremgå, hvilken kollusion det frygtes, at arrestanten vil udøve, og hvem eller hvad det frygtes, at kollusionen vil blive rettet imod.

I kravet om anførelse af »grundlaget« for antagelsen om kollusionsrisikoen ligger, at det skal præciseres, hvilke oplysninger i sagen der begrunder, at arrestanten kan og vil udøve den pågældende kollusion, hvis den pågældende har fællesskab med andre indsatte, og dermed at varetægtsfængslingen ikke i sig selv er tilstrækkelig til at hindre kollusionen. Af formuleringen »den konkrete sags oplysninger« følger, at antagelsen må bygge på de foreliggende oplysninger i sagen, herunder den sigtelse, der er rejst, og som opfylder kravet om begrundet mistanke.

I kravet om de »konkrete omstændigheder, hvorpå det i øvrigt støttes«, at isolationsbetingelserne er opfyldt, ligger, at den gældende begrundelsesregel opretholdes ved siden af de præciserede krav vedrørende indikationen.

Den af udvalget foreslåede begrundelsesregel gælder kun kendelser, der går ud på, at isolation skal ske. Næstes isolation, gælder de almindelige regler om begrundelse af kendelser, herunder at det af kendelsen skal fremgå, hvad der har været afgørende for rettens afgørelse.

Der henvises til betænkningens side 126-131.

6.2.3. Fristregler

Strafferetsplejeudvalget har overvejet, om de i retsplejelovens § 770 d, stk. 2, indeholdte processuelle fristregler for isolation bør nedsættes. Efter den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 770 d, stk. 2, må – ved iværksættelse af isolation – den første frist for indgrebets længde ikke overstige 2 uger. Fristen kan forlænges med højst 4 uger ad gangen. For unge under 18 år kan fristen for isolation dog højst forlænges med 2 uger ad gangen.

Udvalget finder, at det for så vidt kunne være nærliggende generelt at nedsætte fristen for isolation til 2 uger. Imidlertid gør der sig en række modhensyn gældende. Ofte vil der være behov for en vis tid til at til-